

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 615 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2016 ●
■

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἰησοῦς, ὁ Πρόδρομός μας

Ἄγκυρα ἀσφαλῆς καὶ βεβαία

Ἰρατᾶμε καλά τὴν ἐλπίδα. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὴν ἐλπίδα, γιὰ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ λέξι καὶ πράξι: «Τὴν ἐλπίδα ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος» (Ἐβρ. στ' 19). Δηλαδή: «*Θεωροῦμε τὴν ἐλπίδα σάν ἄγκυρα τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι ἀσφάλεια καὶ σιγουριά. Εἰσχωρεῖ (μπαίνει) στό χάρο, πού εἶναι μέσα ἀπό τὸ καταπέτασμα (στά βάθη τοῦ οὐρανοῦ).*»

Τό καράβι τῆς ζωῆς μας ἔχει ἄγκυρα τὴν ἐλπίδα. Μὲ τὴ διαφορὰ, ὅτι ἡ δικὴ μας ἄγκυρα δέν εἶναι ριγμένη στό βᾶθος τῆς θάλασσας, ἀλλὰ στό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὁμως τὰ βάθη τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ δικὴ μας ἄγκυρα δέν εἶναι γαντζωμένη στά βράχια. Εἶναι γαντζωμένη στήν ἀπείρω στερεώτερη βουλή καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου διατυπώνεται: «*Θά γίνη; δέν θά γίνη; ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θά γίνη!*».

● Ἡ δικὴ μας ἐλπίδα εἶναι «ἀσφαλῆς τε καὶ βεβαία καὶ εἰσερχομένη εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος».

● Εἴμαστε στόν οὐρανό μέσω τῆς ἐλπίδας! Ἐχει μπῆ ἡ ἐλπίδα, ἡ ἐνυπόστατη Ἐλπίδα, ὁ Χριστός. Θά μποῦμε κι ἐμεῖς, ἂν μείνουμε πιασμένοι καλά στήν ἐλπίδα. Καὶ τό δέσιμο μέ τὴν ἀλυσίδα τῆς οὐράνιας ἐλπίδας εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστις καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. Καὶ ἂν ἁμαρτήσουμε (καὶ ἁμαρτάνουμε καθημερινά πολὺ) ἡ ἐπανασύνδεσις μας μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα γίνεται μέ τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐξομολόγησι.

● Εἴμαστε στόν οὐρανό μέσω τῆς ἐλπίδας! Ἡ ἐλπίδα μας εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ ὁ Χριστός βρίσκεται στόν Οὐρανό. Μαζί μας εἶναι στόν Οὐρανό. Ἐνθρονίστηκε στό δεξιὰ τοῦ Πατρός μέ τὴν Ἀνάληψι. Ὡς Θεάνθρωπος εἶναι ἐκεῖ.

Ἄπό τὴν Ἀποστολικὴ ἐποχὴ ἦταν ζωντανὴ αὐτὴ ἡ εἰκόνα: Ὁ Χριστός, ἡ ἐλπί-

δα μας, κι εμείς δεμένοι (γαντζωμένοι) πάνω σ' Αυτόν. Σέ μεταποστολικό κείμενο διαβάζουμε: «*Ἀδιαλείπτως προσκαρτερῶμεν τῇ ἐλπίδι ἡμῶν καὶ τῷ ἄρραβῶνι τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν, ὅς ἐστι Χριστός Ἰησοῦς, ὅς ἀνήνεγκεν ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας τῷ ἰδίῳ σώματι ἐπὶ τό ξύλον, ὅς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ἄλλά δι' ἡμᾶς, ἵνα ζήσωμεν ἐν αὐτῷ, πάντα ὑπέμεινεν*» (Πολύκαρπος Σμύρνης, «Πρὸς Φιλιππησίους», 8,1). Μετάφρασις: Ἀδιαλείπτα ἄς προσκαρτερήσουμε, βασισμένοι στήν ἐλπίδα μας καί στόν ἄρραβῶνα τῆς δικαιοσύνης μας, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Αὐτός, πού σήκωσε τίς ἁμαρτίες μας στό ἴδιο Του τό Σῶμα πάνω στό Ξύλο τοῦ Σταυροῦ, Αὐτός, πού δέν ἔκανε ποτέ ἁμαρτία καί δέν βρέθηκε κακός λόγος στό στόμα Του. Γιά μᾶς ὅμως, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς, ὑπέφερε Ἐκεῖνος τά πάντα.

Πιάσου γερά!

Εἴμαστε στόν οὐρανό μέσω τῆς ἐλπίδας! Ἡ σκιά μας συνήθως πηγαίνει πίσω μας, ὅταν τόν ἥλιο ἔχουμε μπροστά μας. Καί εἶναι ἀναπόσπαστη μέ τήν ὑπαρξία μας ἢ σκιά μας. Ἡ ἐλπίδα μας πηγαίνει μπροστά μας, γιατί ὁ ἥλιος τῆς θεανθρώπινης Ἀγάπης ρίχνει τίς ἀκτίνες Του πάνω μας. Καί δέν γίνεται νά χωριστοῦμε ἀπό τήν ἐλπίδα.

● Εἴμαστε δεμένοι μέ τήν ἐλπίδα! Λέει ἄλλο κείμενο Ἀποστολικοῦ Πατρός: «*Ταύτη τῇ ἐλπίδι προσδεδέσθωσαν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τῷ πιστῷ ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις καὶ τῷ δικαίῳ ἐν τοῖς κρίμασιν. Ὁ παραγγείλας μή ψεύδεσθαι, πολλῶ μᾶλλον αὐτός οὐ ψεύσεται. Οὐδέν γάρ ἀδύνατον παρά τῷ Θεῷ εἶ μή τό ψεύσασθαι*» (Κλήμης Ρώμης, «Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή», 27,1). Μετάφρασις: Ἀς δεθοῦν, λοιπόν, γερά οἱ ψυχές μας στήν ἐλπίδα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἀξιόπιστος γιά ὅσα ὑπόσχεται καί δίκαιος στίς κρίσεις Του. Αὐτός, πού παρήγγειλε νά μή ψευδῶμαστε, πολύ περισσότερο ὁ Ἰδιος δέν θά ψευσθῆ ποτέ.

● Βρισκόμαστε ἀκόμα στή γῆ. Καί ὅμως μέ τήν ἐλπίδα βρισκόμαστε καί στόν οὐρανό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐν τῷ κόσμῳ ἔτι ὄντας καί οὐδέπω μεταστάνας τοῦ βίου, δείκνυσιν ἤδη ὄντας ἐν τοῖς ἐπηγγελμένοις. Διά γάρ τῆς ἐλπίδος ἤδη ἐν τῷ οὐρανῷ ἐσμεν*» (Ε.Π.Ε. 24,476). Μετάφρασις: Βρισκόμαστε ἀκόμα στόν κόσμο. Δέν ἀναχωρήσαμε ἀκόμα ἀπ' αὐτή τή ζωή. Καί ὅμως δείχνει ὅτι ἀπολαμβάνουμε ἤδη τίς ὑποσχέσεις, διότι μέσω τῆς ἐλπίδας βρισκόμαστε στόν οὐρανό.

● Τό σκάφος τῆς ζωῆς μας χτυπιέται ὀπωσδήποτε ἀπό τά κύματα. Ἄλλά δέν πρέπει νά «περιφέρεται», νά παρασύρεται καί νά «κλυδωνίζεται παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας» (Ἐφεσ. δ' 14).

Δέν δικαιολογοῦμαστε νά προσέχουμε ποικίλες διδασκαλίες, ξένες πρὸς τό εὐαγγέλιο τῆς Ἀλήθειας. Κανένας συνετός καπετάνιος δέν ἐκθέτει τό πλοῖο του σέ θύελλες καί τυφῶνες. Ἄν ἔρθουν, ἀγωνίζεται νά ὀδηγήσῃ τό σκάφος του σταθερά στό λιμάνι. Ἄλλά καί δέν ἀνοίγεται βαθειά, ὅταν ξέρῃ ὅτι θά κινδυνεύσῃ ἄμεσα. Δέν σηκώνει ἄγκυρα.

Ἄγκυροβολημένο τό καράβι τῆς ζωῆς μας. Ὅχι μέ τήν ἔννοια, ὅτι μένει ἀκίνητο, ἀλλά μέ τήν ἔννοια, ὅτι «*κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται*». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἡ μὲν ζάλη καί ὁ πολὺς χειμῶν σαλεύει τό σκάφος, ἡ δέ ἐλπίς οὐκ ἀφήσῃ περιφέρεσθαι, κἂν μυρίοι παρασαλεύωσιν ἄνεμοι, ὥστε εἴ γε μὴ ταύτην εἴχομεν, πάλοι ἂν κατεποντίσθημεν. Οὐκ ἐν τοῖς πνευματικοῖς δέ μόνον, ἀλλά καί ἐν τοῖς βιωτικοῖς πολλήν ταύτην εὐροί τις ἂν τήν ἰσχύν οἶον, ἐπὶ ἐμπορίας, ἐπὶ γεωργίας, ἐπὶ στρατείας. Ἐάν γάρ μὴ ταύτην εὐθέως τις πρόθηται, οὐδ' ἂν ἄψαιτο ἔργου*» (Ε. Π.Ε. 24,476-478). Μετάφρασις: Ἡ θύελλα καί ἡ μεγάλη τρικυμία ταλαντεύει τό σκάφος. Ἡ ἐλπίδα δέν τό ἀφήνει νά περιφέρεται ἐδῶ κι ἐκεῖ, καί ἄς τό χτυπᾶνε ἰσχυροὶ ἄνεμοι. Ἐπομένως, ἂν δέν τήν εἴχαμε, θά εἴχαμε καταποντιστῆ ἐδῶ καί πολύ καιρό. Ὅχι μόνο

στά πνευματικά, αλλά και στά βιοτικά βλέπει κανείς μεγάλη τή δύναμι τής ἐλπίδας, ὅπως π.χ. στό ἐμπόριο, στή γεωργία, στόν πόλεμο. Ἄν κανείς δέν τήν ἔχη πάντα μπροστά του, δέν μπορεῖ ν' ἀσχοληθῆ μέ τίποτε.

● **Νά μή χάσουμε τήν ἐλπίδα!** Πιασμένοι γερά ἀπό τήν ἀλυσίδα τῆς, ἀνεβαίνουμε μαζί τῆς ψηλά. Φαντασθῆτε κάποιον νά εἶναι πολύ γερά πιασμένος ἀπό σχοινί ἐνός ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος, πού τόν ἀνεβάζει σταθερά ἀπό τό γκρεμό, ὅπου εἶχε καταπέσει. Ὅλοι τοῦ φωνάζουν:

—*Κράτα γερά! Σφιχτά τά χέρια σου! Μή λυθῆς ἀπό τό σχοινί!*

Μά ξαφνικά ζαλιζεται. Χάνει τίς δυνάμεις του. Παραλύουν τά χέρια του. Ἀφήνει τό σχοινί. Πέφτει ξανά στό γκρεμό. Κι αὐτή τή φορά πέφτει μέ δύναμι μεγάλη. Συντρίβεται. Τσακίζεται στήν ἀβυσσο.

Πιάσου καλά! Τό κόκκινο σκοινί, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, αὐτή ἡ ἀσφαλῆς ἀγκυρα, αὐτή ἡ μεγάλη καί βεβαία ἐλπίδα, μᾶς ἀνυψώνει. Εἶχαμε βυθισθῆ «ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ» (Ψαλμ. 87,6). Μᾶς φωνάζουν οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἄγιοι:

—*Πιάσου! Κρατήσου! Μήν ἀποκάμης. Σίγουρα μέ τό Σταυρό θ' ἀνεβῆς καί σύ ψηλά. Τό ὑποσχέθηκε: «Πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμάντόν» (Ἰωάν. ιβ' 32).*

Ἔρχονται στιγμές δύσκολες. Ἡ ζάλη τῶν βιοτικῶν καί ἡ παραζάλη τῶν πειρασμῶν προσπαθοῦν νά χαλαρώσουν τόν ἀγῶνα μας. Ἄλλοίμονο, ἄν ξεχαστοῦμε! Ἄν ἀποδυναμώση ἡ σχέση μας μέ τή χάρι τοῦ Σταυροῦ! Ἄλλοίμονο, ἄν σβήση ἡ ἐλπίδα!

● Ὁ κόσμος γιά κάθε μιὰ ἀπό τίς μικρές ἐλπίδες λέει: «Ἡ ἐλπίδα πεθαίνει τελευταία».

● Ὁ χριστιανός πιστεύει: «Ἡ ἐλπίδα δέν πεθαίνει ποτέ». «Ἡ ἐλπίς οὐ καταίσχυνει» (Ρωμ. ε' 5).

Πρόδρομός μας ὁ Ἰησοῦς

Στόν οὐρανό δέν «εἰσηλθε», δέν μπή-

κε κάποια ἀπλῶς ἀφηρημένη ἐλπίδα. Δέν πέταξε τό πράσινο πουλί τῆς ἐλπίδας. Εἰσηλθε, μπῆκε ἡ Σαρκωμένη Ἐλπίδα, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

● Ὅταν κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό, ἦρθε νά φορέση τή στολή Του, γιά νά δώση τή μάχη κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ. Ντύθηκε τήν ἀνθρώπινη φύσι. Ντύθηκε τή σάρκα τῆ δική μας, πονεμένη, ματωμένη, πληγωμένη, πικραμένη, ἀλλ' ὄχι ἀμαρτωλή. Ντύθηκε τή στολή τῆς ἀνθρωπότητας, γιά νά τελέση τή λειτουργία τοῦ Σταυροῦ καί νά γίνῃ Ἀρχιερέας.

● Ὅταν ἔφυγε ἀπό τή γῆ καί ἀνελήφθηκε στούς οὐρανοῦς, ἔδωσε εἰσιτήριο εἰσόδου γιά τά οὐράνια βασίλεια, στόν ἄνθρωπο. Μπῆκε ὁ ἄνθρωπος στή δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Πῶς μπῆκε; Πρόδρομικά.

Μπῆκε ὁ Πρόδρομός μας. Ἐτσι τονίζεται στό μεγαλειώδη καί τόσο παρήγορο λόγο: Στόν οὐρανό «πρόδρομος ὑπέρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεῦς γενόμενος εἰς τόν αἰῶνα» (Ἐβρ. στ' 20). Δηλαδή: «Στό χῶρο αὐτό μπῆκε ὁ Ἰησοῦς σάν πρόδρομος πρὶν ἀπό μᾶς καί γιά μᾶς, ἀφοῦ εἶχε γίνῃ Ἀρχιερέας γιά τοὺς αἰῶνες, κατὰ τήν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ».

● Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δέν ἦταν Χριστός. Πρόδρομος τοῦ ἀνθρώπου ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ Χριστός ἦταν καί ἄνθρωπος.

Πῶς ἀνέβηκε ὁ Χριστός στόν οὐρανό; Ὡς Ἰησοῦς. Ὡς Σωτήρας. Ἀνέβηκε ὄχι μόνο πρόδρομος «ἡμῶν». Κάτι τέτοιο θά σήμαινε:

—*Ἐγὼ πηγαίνω. Ἄν θέλετε καί σεῖς, ἐλᾶτε. Ἐγὼ ἀνέβηκα. Ἄν μπορῆτε καί σεῖς, ἀνεβῆτε. Ἐγὼ μπῆκα. Ἄν ἐπιθυμητε καί σεῖς, μπῆτε πίσω ἀπό μένα.*

● Ἀνέβηκε ὄχι ὡς πρόδρομος ἀπλῶς «ἡμῶν», ἀλλ' ὡς «πρόδρομος ὑπέρ ἡμῶν». Πρόδρομος, πού ἐργάζεται γιά τή δική μας εἰσοδο στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τό «πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον» (Ἰωάν. ιδ' 2), δέν σημαίνει ἀπλῶς, ὅτι

πήγε νά έτοιμάση τόν τόπο γιά μᾶς, ἀλλά νά έργαστῆ γιά νά μπορέσουμε νά εισέλθουμε.

Ἀρχιερέας αἰώνιος

Πῶς εἶναι πρόδρομος «*ὑπέρ ἡμῶν*»; Συνεχίζει τήν προσφορά Του. Εἶναι Ἀρχιερεύς «*εἰς τόν αἰῶνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ*». Μυστηριώδες πρόσωπο ὁ Μελχισεδέκ. Μυστηριώδης καί ἡ διαχρονική προσφορά τοῦ δικοῦ μας Ἀρχιερέα στόν οὐρανό. Προσφέρεται γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους ὄλων τῶν αἰῶνων.

- Ἄλλος Ἀρχιερέας, διαφορετικός, βρίσκεται στό ὕψος τοῦ Γολγοθά, ἀλλά καί στό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Διαφορετική ἡ θυσία Του. Ὁ Ἴδιος θυσιάζεται.

- Ἐκεῖνος προσφέρει τόν ἑαυτό Του, «έντυγχάνει ὑπέρ ἡμῶν», γιά νά πετύχουμε ἐμεῖς «τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν», γιά νά κερδίσουμε τά ἐπουράνια ἀγαθά τῆς αἰωνιότητος. Ἄλλ' ὄχι χωρίς νά συμβάλουμε κι ἐμεῖς μέ τή δική μας θυσία.

Καί ὅπως διαφέρει τοῦ Χριστοῦ ἡ θυσία ἀπό τίς προτυπωτικές θυσίες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἔτσι διαφέρουν καί οἱ δικές μας θυσίες. Δέν θυσιάζουμε τυπικά. Θυσιάζουμε οὐσιαστικά. Θυσιάζουμε πράγματα, πού μᾶς στοιχίζον, τόν ἐγωισμό, τή σαρκικότητα, τήν ἐκδικητικότητα, τό θυμό, τή φιλαργυρία.

- Πρόδρομος γιά μᾶς ὁ Χριστός! Ὁχι ἀπλῶς ἀνοίξε δρόμο. Ἀλλά καί βοηθάει νά βαδίζουμε κι ἐμεῖς τό δρόμο, πού καταλήγει στόν Οὐρανό.

Ἄφησε τό δρομοδείκτη τοῦ Οὐρανοῦ, τό Εὐαγγέλιό Του.

Ἄφησε τήν «*ὁδική βοήθεια*» στίς πολλές περιπτώσεις βλάβης (πτώσεως) εἶναι ἡ μετάνοια. Καί προσφέρει πρὸς ἐνδυνάμωσι στίς δυσκολίες τῆς ἀναβάσεως πρὸς τούς οὐρανούς τῆ χάρι Του.

Μᾶς περιμένει

Μπήκε στόν οὐρανό ὁ Χριστός ὡς πρόδρομός μας. Αὐτό συμβαίνει, διότι ἔγινε ἀρχιερέας.

Ὅταν λειτουργοῦν οἱ ἀρχιερεῖς (ἐπί-

σκοποῦ) τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδύονται τήν ἀρχιερατική τους στολή στό τέλος τῆς λειτουργίας. Ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας, ὁ μοναδικός Σωτήρας, εἰσήλθε στόν Οὐρανό, χωρίς νά ξεντυθῆ τήν ἀρχιερατική Του στολή. Συνεχίζει τή λειτουργία Του, τή θυσία Του, τήν προσφορά τοῦ Αἵματός Του.

- Δέν ἀπέθεσε ἀκόμα τήν καταπόρφυρη αἵματοβαμμένη στολή τῆς ἀρχιερατικῆς λειτουργίας τοῦ Σταυροῦ. Θά τήν ἀποθέσῃ, ὅταν ἔρθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου (Α' Κορ. ιε' 28).

Μέχρι τότε προσφέρεται καί θά προσφέρεται. Μέχρι τότε ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους θά ζῆ. Μέχρι τότε θά μᾶς περιμένῃ ὄλους. Ἀφοῦ ὄλων τῆ θέσι καί τήν ἔχει ἔξασφαλίσῃ στόν οὐρανό καί τήν ἔχει ἀκριβοπληρώσει καί τήν κρατάει.

- Τό πρόβλημα εἶναι, ἂν ἐμεῖς «κρατῶμεν τῆς προκειμένης ἐλπίδος» (Ἐβρ. στ' 14), ἂν «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. δ' 14). Ἡ Ἀποκάλυψις μᾶς παραγγέλλει: «Κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τόν στέφανόν σου» (Ἀποκ. γ' 11). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος φανερώνει τό δρόμο, πού καλούμαστε νά τρέξουμε, γιά νά φτάσουμε ἐκεῖ, πού εἶναι ὁ Πρόδρομός μας.

Ὅλα τά χαρίσματα μπορεῖς νά τά ἀποκτήσῃς ἀκόπως. Ἐνα χάρισμα τό ἀποκτᾶς μέ κόπο καί ἰδρώτα, γιατί εἶναι «*ὁδός*», δρόμος. Ἀπαιτεῖ κοπιώδη πορεία μέσα σέ πολύ ἀντίξοες συνθήκες. Καί αὐτό εἶναι ἡ ἀγάπη. «Ἐπι καθ' ὑπερβολήν ὁδόν ὕμιν δείκνυμι. Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. ιβ' 31-ιγ' 1).

- Μᾶς περιμένει δρόμος πολύς.

- Ὑπομονή! Νά μή τόν ἐγκαταλείψουμε στή μέση.

- Ἐπιμονή! Μέχρι τέλους.

- Ἀναμονή! Ἐγγύς ὁ Κύριος.

- Ὅπου νάναι θά Τόν δοῦμε. Ναί, ἐκεῖ «*θέλομέν ποτε συναντηθῆ*». Ἐκεῖ, ψηλά, στόν Οὐρανό.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Συγκινητική ιστορία

Κρυφοκοίταζαν τόν παπά τήν ώρα τῆς κατάλυσης...

(Από ιστολόγια αντιγράφουμε συγκινητικό κείμενο για τόν παπά τών λεπρών τῆς Σπιναλόγχα):

Ἐγινε πολὺς λόγος γιά τό νησί τῆς Σπιναλόγχα (στά ἀνοικτά τῆς Κρήτης), μέ ἀφορμή τό βιβλίο μέ τίτλο «Τό νησί» τῆς Ἀγγλίδας Victoria Hislop.

Ἐνα ἀπό τά ἱστορικά στοιχεῖα, πού πληροφοροῦμαστε, εἶναι, ὅτι οἱ χανσενικοί, πού κατοικοῦσαν στή Σπιναλόγχα, ἦταν ὀργανισμένοι μέ τόν Θεό, ἐπειδὴ ἡ ἀσθένειά τους ἦταν μιά μεγάλη καί ἀφόρητη δοκιμασία.

Ἐνας Γεραπετρίτης παπάς τόλμησε νά τοὺς ἐπισκεφθεῖ κάποτε καί νά λειτουργήσει στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, πού ὑπῆρχε καί ρημάζε στό νησί, συντροφιά μέ τοὺς νέους του κατοίκους.

Λένε, πὼς στήν πρώτη Λειτουργία δέν πάτησε ψυχή. Οἱ λεπροὶ ἀκούγαν πεισιμωμένοι ἀπό τά κελλιὰ τους τήν ψαλμωδία, κι ἄλλοτε τήν σκέπαζαν μέ τά βογγητά τους κι ἄλλοτε μέ τίς κατάρες τους.

Ὁ ἱερέας ὅμως ξαναπῆγε. Στή δευτέρα τούτη ἐπίσκεψη ἕνας ἀπό τοὺς ἀσθενεῖς πρόβαλε θαρρετά στό κατώφλι τοῦ ναοῦ, λέγοντας:

— Παπά, θά κάτσω στήν Λειτουργία σου, μέ τόν ὄρο ὅμως, στό τέλος νά μέ κοινωνήσεις. Ἄν ὁ Θεός σου εἶναι τόσο παντοδύναμος, ἐσύ μετά θά κάμεις τήν κατάλυση καί δέν θά φοβηθεῖς τή λέπρα μου.

Ὁ ἱερέας ἐγενευσε συγκαταβατικά. Στά

κοντινά κελλιὰ ἀκούστηκε ἡ κουβέντα κι ἄρχισαν νά μαζεύονται διάφοροι στό πλάι τοῦ ναοῦ, ἐκεῖ πού ἦταν ἕνα μικρὸ χάλασμα, μέ λιγοστή θέα στό ἱερό. Παραμόνευαν οἱ χανσενικοί στό τέλος τῆς Λειτουργίας κι εἶδαν τόν παπά δακρυσμένο καί γονατιστό στήν ἱερὴ Πρόθεση νά κάνει τήν κατάλυση.

Πέρασε μῆνας. Οἱ χανσενικοί τόν περιμεναν. Πίστευαν, πὼς θά ἔρθει τούτη τῆ φορά ὡς ἀσθενής κι ὄχι ὡς ἱερέας. Ὅμως ὁ παπάς ἐπέστρεψε ὑγιής καί ροδαλός κι ἄρχισε μέ ἠθικό ἀναπτερωμένο νά χτυπᾶ τήν καμπάνα τοῦ παλιοῦ ναΐσκου.

Ἐκτοτε καί γιά δέκα τουλάχιστον χρόνια ἡ Σπιναλόγχα εἶχε τόν ἱερέα της. Οἱ χανσενικοί ἀναστύλωσαν μόνοι τους τήν ἐκκλησία καί συνάμα ἀναστύλωσαν καί τήν πίστη τους. Κοινωνοῦσαν τακτικά καί πάντα κρυφοκοίταζαν τόν παπά τους τήν ώρα τῆς κατάλυσης, γιά νά βεβαιωθοῦν, πὼς τό «θαῦμα τῆς Σπιναλόγχα» συνέβαινε ξανά καί ξανά.

Τό 1957, μέ τήν ἀνακάλυψη τῶν ἀντιβιοτικῶν καί τήν ἴαση τῶν λεπρῶν, τό λεπροκομεῖο ἔκλεισε καί τό νησί ἐρημώθηκε. Μόνο ὁ ἱερέας ἔμεινε στό νησί ὡς τό 1962, γιά νά μνημονεύει τοὺς λεπρούς, μέχρι 5 χρόνια μετά τό θάνατό τους.

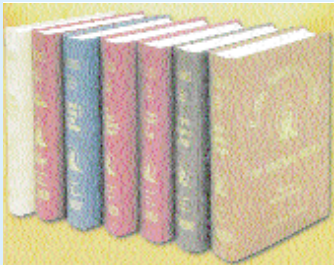
Ἴδου, λοιπόν, ἕνας σύγχρονος ἀθόρυβος ἥρωας, πού δέν τιμήθηκε γιά τό ἔργο του ἀπό κανέναν, καί πού, ἂν προσέξατε, δέν παραθέσαμε τό ὄνομά του, γιατί ἀπλᾶ δέν τό γνωρίζουμε! Τό γνωρίζει ὅμως, σίγουρα, ὁ Θεός! Κι αὐτό μᾶς ἀρκεῖ!

Προσφορά

Προσφορά γιά τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

- Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐρμηνευμένες ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη, σέ ἐπτὰ τόμους καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπό 140, μόνο 80 εὐρώ. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπί ἀντικαταβολῆ με δῶρο τά ταχυδρομικά ἔξοδα.

- Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Ἐκκλησιαστικά

Θά εἶναι Ἁγία; Θά εἶναι Μεγάλη;

(Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μεσογαίας π. Νικόλαος ἀπέστειλε ἐγκύκλιο σχετικά μέ τή λεγομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, πού πρόκειται νά συγκληθῆ στήν Κρήτη τίς ἡμέρες τῆς Πεντηκοστῆς. Δημοσιεύουμε μεγάλες περικοπές τῆς).

Θά ἔχετε πληροφορηθῆ, ὅτι τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς καί γιά ἓνα περίπου δεκαήμερο πρόκειται νά συνέλθει στήν Κρήτη ἡ, ὅπως ὀνομάζεται, Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος. Ἡ Σύνοδος αὐτή εἶναι Πανορθόδοξος, μέ ἄλλα λόγια συμμετέχουν ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες μέ ἀντιπροσωπεῖες τους ἐξ ἀρχιερέων, ἔχοντας ἐπικεφαλῆς τούς προέδρους τους, δηλαδή τούς Πατριάρχες καί Ἀρχιεπισκόπους τους. Μερικοί τῆς δίνουν τό χαρακτήρα Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἄν καί γιά κάποιους λόγους, ἀποφεύγουν νά τήν ὀνομάσουν ἔτσι.

Ἡ Σύνοδος αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἴσως τέτοιου μεγέθους μετά τήν ἀπόσχιση τῆς Ρώμης ἀπό τό σῶμα τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Ἀντιλαμβάνεται, λοιπόν, κανείς τή βαρύτητα καί τίς ἐλπίδες καί προσδοκίες, πού ἡ σύγκλησή τῆς γεννᾷ...

Μιά τέτοια Σύνοδος συνέρχεται στό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, μέ σκοπό κυρίως πνευματικό, προκειμένου νά ἐνώσει τό σῶμα τῶν πιστῶν, νά τούς στηρίξει, νά θεραπεύσει τή σύγχυση καί ταυτόχρονα νά δώσει τή μαρτυρία στόν σύγχρονο κόσμο μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀποστολῆς τῆς.

Αὐτό ὀφείλει νά τό κάνει στηριζόμενη στό ἱερό Εὐαγγέλιο, ὀρθά ἐρμηνεύμενο, στήν ἱερά Παράδοση τῶν προηγούμενων Συνόδων, στή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί φυσικά σέ ἀναφορά μέ τά προβλήματα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς.

Τό μήνυμα καί ὁ λόγος μιᾶς τέτοιας Συνόδου πρέπει νά εἶναι ξεκάθαρα, πολύ δυνατά, προφητικά, θεόπνευστα. Προσβλέπουμε σέ αὐτήν σάν νά ἀνοίγει τό στόμα τοῦ Θεοῦ, σέ μιά ἐποχή «σκολιά καί διεστραμμένη», γεμάτη σύγχυση, συμβιβασμούς, ἀδιέξοδα,

πλάνες, αἰρέσεις, ἄρνηση, ἀθεϊστική μανία, ἀνατροπές διαχρονικῶν ἠθικῶν σταθερῶν, πολυμέτρητη προσβολή τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας· σέ μιά ἐποχή παγκόσμιας ἀνασφάλειας, τεχνολογικῆς παντοδυναμίας, ψηφιακῆς αὐτοφυλάκισης, συντονισμένων ὕβρεων κατά τοῦ Θεοῦ, βίαιας μετακίνησης λαῶν ἀπό τίς ἱστορικές ρίζες τους, ἀποκαλυπτικοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν.

Ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά εἶναι «φωνή ὑδάτων πολλῶν» (Ψαλμ. κη' 3), νά συγκλονίσει τόν κόσμο, νά ἀναστήσει νεκρωμένες ζωές.

Ἄν γιά κάτι τέτοιο δέν εἴμαστε ἔτοιμοι, τότε καλύτερα νά περιμένουμε, τότε καλύτερα, ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή νά ἀναβληθεῖ ἡ Σύνοδος γιά ἀργότερα. Τό νά φωτογραφηθοῦν στήν Κρήτη τετρακόσιοι ἐπίσκοποι μαζί, μέ συμβατικά χαμόγελα, ἔχοντας προηγουμένως ἀνακατέψει τό τίποτα, ἡ ἔχοντας ὑπογράψει κείμενα χωρίς αἶμα ἀλήθειας καί ὕδωρ ζωῆς, χωρίς τή μάχαιρα τοῦ πνευματικοῦ λόγου, μέ ἀκατανόητες θεολογικές διατυπώσεις στοχαστικοῦ ὑποβάθρου, μέ διάθεσι συγκαλύψης τῆς ἀλήθειας καί ὠραιοποίησης τῆς πραγματικότητας, ὅλα αὐτά ὄχι μόνο θά ἀκυρώσουν τήν οὐσία τῆς Συνόδου, ἀλλά καί καίρια θά πλήξουν τό κῦρος τῆς Ὀρθόδοξης μαρτυρίας σήμερα καί γιά πάντα.

Ἡ Σύνοδος πρέπει νά γίνει, μόνο ἄν ἔχει νά πει καί νά δείξει κάτι τόσο δυνατό, πού θά ἀναστήσει τίς ἐλπίδες ὅλων μας, πού θά φωτίσει τό σκοτάδι μας...

Διψᾶμε γιά ἀλήθεια, ὅλη ἡ οἰκουμένη, γιά ἐλπίδα, γιά φῶς, γιά δύναμη, γιά ζωή, γιά αὐθεντικότητα. Αὐτά λείπουν στίς μέρες μας. Εἴμαστε κορεσμένοι ἀπό φέμα, συμβιβασμό, μετριότητα, ὑποψιάζουσες σκοπιμότητες, πεθαμένες θρησκείες, ἀνευρη πίστη, θρησκευτικές ὑπερβολές χωρίς περιεχόμενο, ρηχῆ καί ἀνόητη ἐπίδειξη, ὑποκριτικούς ἐναγκαλισμούς.

Δέν ἀντέχουμε ἄλλο τήν ἐκκοσμίκευση, τόν συγκρητισμό, τήν ἀσάφεια, τή διγλωσσία, τή δημοσιοσχεσίτικη θεολογία, τόν ἐκφυλισμό τῆς Ἐκκλησίας ἀπό μυστήριο

ἀποκάλυψης τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί φανέρωση τοῦ θελήματός Του, σέ θρησκευτικό κατασκευάσµα ἐγκόσµιου προσανατολισµοῦ.

Ἐλπίζουμε καί προσευχόμαστε, ἡ Σύνοδος νά δώσει καί μαρτυρία ἐνότητος, πού ἀσφαλῶς δέν εἶναι λίγο, ἀλλ' ὅμως καί λόγο προφητικό. Πράγµατι, τό ὅτι θά συναντηθοῦν ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί θά διακηρύξουμε, ὅτι, παρά τίς ποικίλες γλώσσες καί νοοτροπίες, παρά τά ἐλαττώµατα καί τίς ἀνθρώπινες ἀδυναµίες, παρά τίς μεταξὺ µας παρεξηγήσεις καί ἀντιθέσεις, ἴσως διαφορές ἢ καί συγκρούσεις, μοιραζόμαστε ὅμως τήν μία καί αὐτήν πίστη στήν Τριαδική θεότητα καί στόν Θεάνθρωπο Κύριο ἡµῶν Ἰησοῦν Χριστόν, στό µυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, καί αὐτή τήν κοινή πίστη διακηρύσσουμε καί ὁμολογοῦµε, αὐτό εἶναι πολύ μεγάλο καί ἅγιο καί καθιστᾶ ἀπό µόνο του τήν Σύνοδο Μεγάλη καί Ἁγία.

Χρειάζεται ὅμως καί ὁ λόγος τῆς νά εἶναι θεόπνευστος. Πρέπει νά κάνει, ὅπως καί οἱ προηγούμενες Σύνοδοι, τοµή στήν ἱστορία, νά προσδώσει τιµή καί ἀξία στήν ἐποχή µας ὅσο τίποτε ἄλλο, νά βάλει ἀνεξίτηλη σφραγίδα στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Θά εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ σήµερα! Ἄλλιῶς δέν ἀξίζει. Μᾶς ἄρκει ἡ σιωπὴ Του.

Δέν θέλουμε νά ἀκούσουμε τόν ἀνθρώπινο λόγο τῶν συγχρόνων ἐπισκόπων, οὔτε νά μάθουμε πῶς σκέπτονται οἱ πιά ἔξυπνοι καί μορφωµένοι ἀπό αὐτούς.

Θέλουμε νά ἀκούσουμε τή φωνή τοῦ Θεοῦ ἀπό τά χεῖλη τῶν ἐπισκόπων µας, καί πολύ περισσότερο ἀπό τήν κραυγὴ τῆς Συνόδου µας. Ἄν οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ δέν παρηγορηθοῦµε, δέν στηριχθοῦµε καί δέν φωτισθοῦµε, ἂν οἱ ἐπερχόμενες ἐποχές δέν προστρέχουν σέ αὐτήν τήν Σύνοδο ὡς πηγὴ ἀδιάφυστης ἀλήθειας, τότε ποίος ὁ λόγος τῆς συγκλήσεώς τῆς; Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας δέν µπορεῖ νά εἶναι οὔτε τετριµµένος οὔτε µισός οὔτε λίγος.

Καί βέβαια δέν εἶναι λίγα αὐτά, πού ἔχει νά πει καί πού πρέπει νά πει ἡ Σύνοδος.

Μᾶς εἶναι ἀδύνατο νά φανταστοῦµε, ὅτι σέ µιά ἐποχὴ ὑποουλίου καί ἀπηνούς διωγµοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πρωτοφανοῦς πνευματικῆς ἀσφυξίας, σύγχυσης καί «συνοχῆς ἔθνῶν ἐν ἀπορία ἠχούσης θαλάσσης καί σάλου» (Λουκ. κ' 25), ἡ Μεγάλη καί μοναδική αὐτὴ Σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων θά ἀρκεσθεῖ σέ

δελτία τύπου, ἀνακοινωθέντα καί φωτογραφήσεις, ὅλα γυµνά ἀπὸ νόημα καί στεγνά ἀπὸ περιεχόµενο.

Ἡ ἀπόσχιση τῆς Δύσεως ἀπὸ τόν ἐκκλησιαστικό κορµὸ ἔχει γεννήσει πλάνες, ἑτεροδοξασµοὺς καί αἰρετικές δοξασίες... Ἡ εὐθύνη τῆς Συνόδου νά µᾶς προστατεύσει ἀπὸ κάθε τέτοιο κίνδυνο εἶναι μεγάλη. Ὅπως καί ἡ εὐθύνη τῆς νά προσκαλεῖ πρωτίστως καί ταυτόχρονα τοὺς Ὁρθοδόξους σέ µετάνοια, προκειµένου νά ζήσουμε µέ συνέπεια τὴν ἀλήθεια ἐµεῖς, πού εἴχαµε τὴν μεγάλη εὐνοια τοῦ Θεοῦ ἢ νά τὴν κληρονοµήσοµε ἢ νά τὴν συναντήσοµε στό δρόµο µας, εἶναι ἀπροσμέτρητη...

Περιµένουμε ἀπὸ τὴν Σύνοδο αὐτὴ νά µᾶς μιλήσει πειστικά γιὰ τὴν μοναδικότητα, τὴν ἀγιότητα, τὴν καθολικότητα καί ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας µέσα ἀπὸ µιά διάλεκτο αὐθεντικοῦ λόγου, µετανοίας καί ἔµπρακτης ἀγιότητος πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀγάπης πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, καί ὄχι µέ ὑπερφίαλες θριαμβολογίες ἢ µέ γλυκόλογα κούφια κοσµικῶν ἰσορροπιῶν.

Ἔχουμε ἀνάγκη νά µάθουμε ποῖο εἶναι τό «πατροπαράδοτον σέβας», ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καί µυριάκις οἱ πρόγονοί µας στήν Κωνσταντινούπολη δήλωναν («Ὅκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία· οὐ ψευσόμεθά σοι, πατροπαράδοτον σέβας·... ἐν σοὶ ἐγεννήθηµεν, ἐν σοὶ ζῶµεν, καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα· εἰ δὲ καλέσοι καιρὸς, καὶ µυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα», Ἰωσήφ Βυρέννιος).

Ἄν ὁ οἰκουµενισµὸς µας δέν εἶναι ἱεραποστολικὸς καί προφητικὸς, δέν µπορεῖ νά εἶναι Ὁρθόδοξος καί ἐκκλησιαστικὸς.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, σᾶς καλῶ ὅλους σέ ταπεινὴ ἐπαγρύπνηση, σέ θερµὴ προσευχὴ, σέ ἀγῶνα καί µετάνοια, ὥστε νά δώσει ὁ Θεός, ἡ Σύνοδος αὐτὴ νά ἐκφράσει τὴ δικὴ Του φωνή, ὁ λόγος τῆς νά εἶναι πραγματικά θεόπνευστος καί νά ἀναστηθεῖ ἔτσι στίς καρδιές µας ἡ πεποίθησις, ὅτι «ζῆ Κύριος» καί σήµερα.

Τό ἔχουμε ὅλοι µας, ὅλος ὁ κόσµος, τόση ἀνάγκη! Μόνον ἔτσι ἡ Σύνοδος θά εἶναι Ἁγία κατ' ἀκριβείαν καί ὄχι κατ' οἰκονοµίαν.

Ἄν ἡ Σύνοδος δέν εἶναι Ἁγία, δέν θά εἶναι οὔτε Μεγάλη. Καί ἂν δέν εἶναι Μεγάλη, τότε μεγάλο θά παραµεῖνι τό ἐρωτήµα τῆς συγκλήσεώς τῆς.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Γιά μιά ζωντανή θεία Λειτουργία

Π ὡς ἀρμόζει νά τελῆται ἡ **θεία Λειτουργία**; Στό ἐρώτημα αὐτό, πού τόσο ἀπασχολεῖ τή στήλη αὐτή, θά ἀπαντήση αὐτή τή φορά ἕνας σπουδαῖος κληρικός λειτουργιολόγος. Πρόκειται γιά τόν μακαριστό **π. Κωνσταντῖνο Παπαγιάννη**, πού πάνω ἀπό πενήντα χρόνια ἐργάστηκε ὡς ἐφημέριος καί καθηγητής στή Θεσσαλονίκη. Εἶναι δέ εὐλογία Θεοῦ, ὅτι ἕνα ἀπό τά τελευταῖα του ἔργα εἶναι ἡ ἐπιμέλεια τοῦ «**Ἱερατικοῦ**». Στήν τελευταία του ἔκδοσι (2002), κατ' ἐντολήν τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπανέφερε τή «**φυλλάδα**», πού χρησιμοποιοῦν οἱ κληρικοί, στή σωστή μορφή. Στή συνέχεια δημοσιεύουμε περικοπές ἀπό εἰσήγησι (μεταγλωττισμένη) τοῦ σεμινοῦ κληρικοῦ, πού πραγματοποιήθηκε πρῖν ἀπό 45 περίπου χρόνια στούς κληρικούς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

● **α. Νά τονίσουμε τήν κεντρική καί πρώτη θέση τῆς θείας Λειτουργίας.** Ἡ Λειτουργία εἶναι τό κέντρο καί ἡ ψυχή τῆς λατρείας μας καί ἡ ὁλοκλήρωση κάθε ἄλλης ἱερῆς τελετῆς. Γι' αὐτό παλαιότερα ὅλα τά μυστήρια γίνονταν μέσα στή θεία Λειτουργία, ὅπως μέχρι καί σήμερα οἱ χειροτονίες. Καί στό θάνατο ἑνός χριστιανοῦ γινόταν θεία Λειτουργία.

Πρέπει, λοιπόν, νά ἀναδειχθεῖ καί νά «τοποθετηθεῖ» πάνω ἀπό κάθε ἄλλη ἀκολουθία, ἡ θεία Λειτουργία. Σέ αὐτό βεβαίως θά συμβάλει καί τό κήρυγμα, πού θά διαφωτίσει τόν λαό καί θά τόν διδάξει νά θεωρεῖ τήν θεία Λειτουργία ἀσυγκρίτως ἀνώτερη, ἀπό ἁγιασμούς καί παρακλήσεις, καί θά τόν μάθει νά συμμετέχει οὐσιαστικά σέ αὐτήν.

Βέβαια πολύ μεγάλη σημασία ἔχει γι' αὐτό, ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία ἀπό τούς ἱερεῖς καί τούς ψάλτες. Ἡ ἀδιάφορη καί ἐπί τροχάδην τέλεση δημιουργεῖ τήν ἐντύπωση ἀδιάφορου γεγονότος, ἐνῶ ἡ προσεκτική καί ἱεροπρεπής τέλεση φανερώνει καί πείθει, ὅτι πρόκειται γιά τό Μυστήριο τῶν Μυστηρίων.

● **β. Νά διαβάζουμε τίς εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας δυνατά καί ἐκφώνως,** ὥστε νά ἀκούει τά πάντα ὁ λαός, ὅπως διαβάζουμε τίς εὐχές τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Γάμου, τοῦ Εὐχελαίου κ.λπ., ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἡ ἀρχαιότερη τάξη τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Νεαρά 137 τοῦ Ἰουστινιανοῦ (Βασιλικό διάταγμα μέ ἀριθμό 137) καθορίζεται: «*Ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ πρεσβύτεροι ὄχι χαμηλόφωνα, ἀλλά μέ ἔντασι φωνῆς, πού νά ἀκούεται ἀπό τόν πιστό λαό, νά τελοῦν τήν προσφορά τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τίς προσευχές γιά τό ἅγιο Βάπτισμα, ὥστε οἱ ψυχές αὐτῶν πού τά ἀκούνε νά κατανύσσονται καί νά ἐπιθυμοῦν νά δοξολογοῦν τόν Δεσπότη Θεό*». Βέβαια πολύ μεγάλη σημασία ἔχει γι' αὐτό ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία.

Τά ἀποτελέσματα τῆς ἀκουόμενης ἀπό ὅλους προσευχῆς εἶναι φανερά στίς ἐνορίες, πού τό ἔχουν ἐπαναφέρει καί τό τηροῦν. Ἡ σιωπηλή ἀνάγνωση ἀφορᾷ μόνο σέ εὐχές, μέ τίς ὁποῖες ὁ ἱερέας ἐπικαλεῖται γιά τόν ἑαυτό του τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅπως στήν εὐχή τοῦ Χερουβικοῦ.

Σχετικό μέ τά ἀνωτέρω εἶναι καί τό θέμα τῆς σωστῆς θέσεως τῶν εὐχῶν. Σέ μερικά ἀπό τά ἐντυπα λειτουργικά βιβλία οἱ εὐχές βρῖσκονται στό μέσο «συνα-

πτῶν». Τό σωστό εἶναι νά ἀπαγγέλλεται πρῶτα ὁλόκληρη ἡ σειρά τῶν διακο-
νικῶν καί κατόπιν νά λέγεται ἡ ἀντίστοιχη εὐχή, τῆς ὁποίας φυσικά νοηματική
κατάληξις εἶναι ἡ ἐκφώνηση.

● γ. **Νά διαβάζονται ἀπλᾶ μέ εὐκρίνεια καί νοηματική ἀπόδοση τά ἀναγνώ-
σματα, Ψαλμοί, Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιο, Παλαιδιαθητικά Ἀναγνώσματα.**
Οὔτε τρέχοντας, ὅπως πολλές φορές γίνεται μέ τούς Ψαλμούς, οὔτε μέ πλήθος
λαρυγγισμῶν καί περιεργῶν μουσικῶν ἀποδόσεων καθόλου ἐκκλησιαστικῶν,
ὅπως γίνεται μέ τόν Ἀπόστολο καί τό Εὐαγγέλιο.

Τά ἀναγνώσματα εἶναι ἀρχαῖο ἀναπαλλοτριῶτο τμήμα τῶν ἱερῶν ἀκολου-
θιῶν καί πρέπει νά τό προσέχουμε. Δέν εἶναι σωστό νά παραλείπονται τά ἀνα-
γνώσματα ἢ νά κακοδιαβάζονται ἐπί τροχάδην, καί μετά ἀπό λίγο νά ψάλλεται
ἀργά καί μεγαλοπρεπῶς τό «Θεοτόκε Παρθένε».

● δ. **Νά ψάλλουμε ἀπλᾶ καί κατά τό δυνατόν ὁμοίμορφα τούς ὕμνους τῆς
θείας Λειτουργίας,** ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ νά τούς μάθει καί ὁ λαός καί νά συμψά-
λει. Κατανοῶ τίς ἀντιρροήσεις τῶν ψαλτῶν, πού εἶναι συνηθισμένοι νά ψάλλουν
τόν Τρισάγιο καί τόν Χερουβικό ὕμνο, καθώς καί τά Λειτουργικά καί τό Κοινο-
νικό σέ διαφόρους ἤχους καί τρόπους! Αὐτό βοηθάει στήν καλλιέργεια τῆς μου-
σικῆς καί εὐχαριστεῖ καί ἱκανοποιεῖ τούς λίγους μύστες τῆς, καθόλου ὁμως δέν
ἐξυπηρετεῖ τήν συμμετοχή τοῦ λαοῦ καί τήν συμψαλμωδία.

Ἵφείλουμε, τηρώντας τήν ἀρχή πού θέσαμε -τά μέσα νά ὑπηρετοῦν τό σκοπό-
νά θυσιάσουμε τίς προτιμήσεις μας χάριν τῆς οὐσιαστικῆς συμμετοχῆς. Ἄς μεί-
νει ὁ ὀρθρος γιά τούς ψάλτες δικός τους, λόγω ἀδυναμίας συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ
στό πλήθος καί τήν ποικιλία τῶν ὕμνων, καί ἄς γίνει κτῆμα τοῦ λαοῦ ἡ θεία Λει-
τουργία.

● ε. **Νά καταργήσουμε τά ἀργά καί ἀκατανόητα μέλη,** χερουβικά, κοινωνικά,
Δύναμις (τό τελευταῖο εἶναι καί παράλογο, ἀφοῦ ὁ ψάλτης ἐπαναλαμβάνει με-
λωδικά τήν προτροπή πρὸς αὐτόν, νά πῆ τόν Τρισάγιο ὕμνο δυνατότερα!!!). Τό
Κοινωνικό ἄς ἀντικατασταθεῖ μέ ψαλμωδία περισσότερων ψαλμικῶν στίχων,
ὅπως κατά τήν ἀρχαιότητα. Ἀνάλογος περιορισμός «ἀργῶν μαθημάτων» πρέ-
πει νά ὑπάρξει στούς Χαιρετισμούς καί στήν Μεγάλη Ἑβδομάδα.

Εἶναι ἀναγκαῖο νά ὑπάρξει συμμετρία στή χρονική ἀναλογία τῶν ψαλλομέ-
νων. Δέν ἐπιτρέπεται, ἀφοῦ ποῦμε ἕνα ἀργό Δύναμις καί Χερουβικό, μετά νά
τρέχουμε στά Λειτουργικά, συμπιέζοντας τόν χρόνο, στό κυριώτερο καί ἱερώτε-
ρο σημεῖο τῆς θείας Λειτουργίας, στήν Ἁγία Ἀναφορά. Ὅπως συμβαίνει καί τήν
Μεγ. Ἑβδομάδα, ἀφοῦ ποῦμε ἀργῶς καί κατά μέλους τό «Ἰδοῦ ὁ Νυμφίος ἔρχε-
ται...» καί τά καθίσματα, ὕστερα τόν Κανόνα (πού εἶναι ἡ διδασκαλία γιά τήν
ἐορτή) τόν ψάλλουμε τόσο γρήγορα, πού κανεῖς δέν προλαβαίνει οὔτε μέ τό βι-
βλιαράκι πού κρατεῖ, νά καταλάβει ἔστω καί τό ἐλάχιστο.

● στ. **Οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου πρέπει νά εἶναι σύντομοι στό κήρυγμα τῆς
θείας Λειτουργίας.** 15 λεπτά πρέπει νά εἶναι τό ἀνώτατο ὄριο. Συγχρόνως οἱ
ψάλτες πρέπει νά ἀκοῦν τό κήρυγμα καί νά προσέχουν, γιατί ἀφορᾶ καί σ'
αὐτούς καί νά μὴν τό βλέπουν ὡς παρεῖσακτο θέμα, πού τούς κλέβει χρόνο ἀπό
τίς φωνητικῆς τους ἐπιδείξεις.

Τό κήρυγμα εἶναι τό αὐτονόητο ἀναπόσπαστο μέρος τῆς θείας Εὐχαριστίας
(ἡ Λειτουργία τοῦ λόγου).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ύπομονή καί υπόδειγμα

Β΄ Κορ. ιβ΄ 12-13

Χαρίσματα καί σημεῖα (στ. 12)

Ἰποτελεῖ μεγάλη ἀξία γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Ἱστορία ὁ Παῦλος, διότι τό θέλησε ὁ Θεός. Ὁ ἴδιος παραδόθηκε καί ἔγινε ὄργανο τοῦ Θεοῦ γιά τό μετασχηματισμό τοῦ κόσμου.

Ἡ δική του συμβολή; Μία λέξις, πού, ἂν λείπει, ὅλα τά χαρίσματα πᾶνε χαμένα. Ἡ λέξις ὑπομονή.

- Τά θαύματα εἶναι χαρίσματα τοῦ Θεοῦ.
- Ἡ ὑπομονή εἶναι ἀρετή τοῦ ἀνθρώπου, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό λέει στή συνέχεια τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους (κεφ. ιβ΄) ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *«Τά μέν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατεργάσθη ἐν ὑμῖν ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, ἐν σημείοις καί τέρασι καί δυνάμεσι»* (στ. 12).

Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Τά πράγματα φυσικά, πού ἀποδεικνύουν, ὅτι εἶμαι ἀπόστολος, συντελέστηκαν σέ σᾶς μέ τό νά ὑπομείνω κάθε δοκιμασία, ἐπίσης μέ θαύματα, πού ἀποδεικνύουν τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, καί εἶναι καταληκτικά, καί τελοῦνται μέ ὑπερφυσική δύναμη»*.

• Παρουσιάζει ὁ Παῦλος τά ἀποστολικά σημάδια: *Σημεῖα-τέρατα-δυνάμεις!* Σχεδόν συνώνυμα. Ἀποδίδονται μέ τή λέξι θαύματα. Καί τά μεγαλύτερα θαύματα ἦσαν οἱ ἀλλαγές τῶν ἀνθρώπων.

• Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Παῦλος δέν θεωρεῖ σπουδαῖο γεγονός τά θαύματα. Ἐκεῖνος, πού τόν ἐπιστράτευσε, πού τόν κάλεσε, πού τόν ἔντυσε ὀπίθην, ὁ Ἰδιος τοῦ ἔδωσε καί τά ὄπλα, γιά τήν ἐκπόρθησι τοῦ κάστρου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ διαβόλου καί τή στερέωσι τοῦ κράτους τοῦ Θεοῦ.

• Γιά τόν Παῦλο σημασία εἶχε ἡ ὑπομονή, πού χωρίς αὐτήν δέν θά εἶχε ἀντέξει σέ τόσα ἐμπόδια καί στό πλήθος τῶν διωγμῶν. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Θέα ποῖον πρῶτον τίθησι,*

τήν ὑπομονήν. Τοῦτο γάρ ἀποστόλου δεῖγμα, τό φέρειν πάντα γενναίως. Τοῦτο μέν ἐν βραχεῖ, διά μιᾶς λέξεως· τό διά τῶν σημείων, ἅπερ οὐκ ἦν αὐτοῦ κατορθώματα, διά πλειόνων. Ἐννόησον γάρ πόσα δεσμοπήρια, πόσας πληγάς, πόσους κινδύνους, πόσας ἐπιβουλάς, πόσας νιφάδας πειρασμῶν ἐνταῦθα ἤνιξαιτο, πόσους πολέμους ἐμφυλίου, ἐξωτικούς, πόσας ὀδύνας, πόσας προσβολάς διά τοῦ ὀνόματος τῆς ὑπομονῆς» (Ε.Π.Ε. 20,62).

Μετὰφρασις: Πρόσεξε ποιό θέτει πρῶτο, τήν ὑπομονή. Αὐτό εἶναι δεῖγμα τοῦ ἀποστόλου, τό νά ὑπομένῃ τά πάντα μέ γενναϊότητα. Κι αὐτό τό ἀνέφερε σύντομα μέ μία λέξι, ἐνῶ τά θαύματα, πού δέν ἦσαν δικά του κατορθώματα, μέ περισσότερες λέξεις. Διότι σκέψου πόσες φυλακίσεις, πόσες πληγές, πόσους κινδύνους, πόσες ἐπιβουλές, πόσες χιλιάδες πειρασμῶν ὑπονοεῖ ἐδῶ! Πόσους πολέμους ἀπ' τούς μέσα κι ἀπ' τούς ἐξω τῆς Ἐκκλησίας, πόσους πόνους, πόσες προσβολές, μέ τό ὄνομα τῆς ὑπομονῆς.

Ἄκρα ἀνιδιοτέλεια (στ. 13)

Ἐπανερχεται στό παράπονό του. Ἦθελε, ἀντί νά μιλά αὐτός γιά τόν ἑαυτό του, ν' ἀποστομώσουν τούς ψευδαποστόλους οἱ ἴδιοι οἱ Κορίνθιοι.

Ἄπορεῖ μάλιστα, ὅταν συγκρίνῃ τή στάσι τους μέ τή στάσι τῶν χριστιανῶν ἄλλων τοπικῶν ἐκκλησιῶν. Ὅσα πρόσφερε στίς ἄλλες ἐκκλησίες, τά ἴδια πρόσφερε καί στήν ἐκκλησία τῆς Κορίνθου.

Τούς ρωτᾷ στόν ἐπόμενο στίχο: *«Τί γάρ ἐστιν ὃ ἠτιθήτε ὑπέρ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιᾶς, εἰ μή ὅτι αὐτός ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; Χαρίσασθε μοι τήν ἀδικίαν ταύτην!»* (στ. 13). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Αἰσθάνεσθε μειονεκτικά*

έναντι τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν; Τί περισσότερο ἔδωσα σέ ἄλλες ἐκκλησίες; Σέ ἓνα ἴσως σᾶς ἀδίκησα, στό ὅτι δέν θέλησα νά σᾶς ἐπιβαρύνω. Συχωρήσέτε μου αὐτή τήν ἀδικία!».

● Σέ σύγκρισι μέ τούς ψευδαδέλφους ὁ Παῦλος τοῖμα νά λέη: «Υπερ ἐγώ». Εἶμαι ἀνωτέρος τους.

● Σέ σύγκρισι μέ τούς ἀποστόλους, θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἴσον. Σέ τίποτε δέν ὑστερεῖ.

● Σέ σύγκρισι μέ τούς Κορινθίους θεωρεῖ τόν ἑαυτό του δίκαιο. Δέν τούς στέρησε τίποτε, πού ἔδωσε σέ ἄλλους.

Ἀναφέρεται μόνο σ' ἓνα σημεῖο διαφορᾶς. Ἀπό τίς ἄλλες ἐκκλησίες δεχόταν νά παίρνη κάτι γιά τή συντήρησι τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν συνεργῶν του. Ἀπό τούς Κορινθίους δέν δέχτηκε καί ἦταν ἀποφασισμένος νά μή δεχτῆ.

Ξερεῖ, ὅτι ἡ ἀπόλυτη αὐτή στάσις του πικραίνει μερικούς ἀπό τούς καλούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου. Καί ὅμως ἐπιμένει. «Αὐτός ἐγώ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν. Χαρίσασθέ μοι τήν ἀδικίαν αὐτήν!» (στ. 13).

● Φαίνεται ἀδικία αὐτό, τό νά μή δίνη τί χαρά καί στους Κορινθίους νά τόν περιποιηθοῦν, ἔστω καί λίγο. Προτιμᾶ νά θεωρηθῆ ἀδικία ἡ ἐξαιρέσις πού κάνει, παρά νά βρεθῆ πάλι κάποιος νά σκανδαλιστῆ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ ἀδικίαν οἰκείαν εἶναι νομίζουσι τό μή καταδέξασθαι τόν ἀπόστολον λαβεῖν τι παρ' αὐτῶν, μηδέ θαρρῆσαι τραφῆναι ἔδει. Εἰ τοῦτο, φησίν, ἐγκαλεῖτε, οὐκ εἶπεν, ὅτι κακῶς ἐγκαλεῖτε, ἀλλά μετά πολλῆς τῆς γλυκύτητος, συγγνώμην αἰτῶ, χαρίσασθαί μοι τοῦτι τό ἁμάρτημα*» (Ε.Π.Ε. 20,64). Μετάφρασις: «*Ἄν βέβαια νομίζουν, ὅτι τούς ἀδικεῖ, πού δέν καταδέχτηκε νά λάβη κάποια προσφορά καί ἀπό αὐτούς καί δέν ἔχει τό θάρρος νά τραφῆ καί ἀπό αὐτούς, δικαιολογημένα τόν κατηγοροῦν. Δέν τούς εἶπε, ὅτι κακῶς μέ κατηγορεῖτε, ἀλλά μέ πολλή γλυκύτητα τούς λέει: Ζητῶ συγγνώμη. Συχωρέστε με γι' αὐτό μου τό ἁμάρτημα.*»

● Προτιμᾶ νά ζητήσῃ συγγνώμη γιά τήν ἀπόλυτη ἀκτιμολογίαν του, παρά νά δώσῃ τήν παρρηκρή λαβή γιά σχολιασμό.

Καλύτερα νά λέη ὁ ἄλλος, «γιατί δέν ἔρχεται στό σπίτι μου;», παρά νά φτάσῃ στό σημεῖο νά λέη, «*πότε ἐπί τέλους θά φύγη;*».

Καλύτερα νά παραπονοῦνται, πού δέν τρῶς μαζί τους, παρά νά σέ σχολιάζουν γιά τό τί τρῶς καί πῶς τρῶς.

● Ἄλλωστε ὁ Χριστός εἶχε στείλει τόν ἄπ.

Παῦλο νά σερβίρη τό λόγο τοῦ εὐαγγελίου, ὄχι νά τοῦ σερβίρουν καλομαγειρεμένα φαγητά. Ἡ αὐστηρότητα στήν προσωπική του ζωή ἦταν προβολέας στό δρόμο τῶν ἀνθρώπων πρὸς τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία.

Δ.Γ.Α.

Ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον

† Πρωτοπρ. Ἀνδρέας Ἀργυρίδης
ἀπό τούς ἀγωνιστές τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Ξεκίνησε τήν ἱερατική του διακονία στά χρόνια, πού ἡ νεολαία τῆς Κύπρου ἀγωνιζόταν ἡρωικά ἐναντίον τοῦ ξένου κατακτητοῦ (τῶν Ἑγγλων). Εἶχε ἐνταχθῆ στήν περίφημη Ε.Ο.Κ.Α.. Γιά τή δράσι του συνελήφθηκε καί φυλακίστηκε.

Πρόκειται γιά τόν π. Ἀνδρέα Ἀργυρίδη. Γεννήθηκε τό 1927 στό Προδρόμι τῆς Πάφου. Γνωρίστηκε μέ τόν Γεώργιο Παυλίδη, τόν ἐπίσκοπο Τριμυθούντος, στόν ὅποιο ὁ ἐθνάρχης Κύπρου ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος εἶχε ἀναθέσει τό πνευματικό ἔργο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἀκολούθησε τόν π. Γεωργίο Παυλίδη στήν Ἑλλάδα, ὅταν ἐκεῖνος ἐξελέγη πρῶτος Μητροπολίτης Νικαίας. Ὑπηρετήσε στους ἱ. Ναούς Ὁσίας Ξένης Νικαίας καί Ἐσταυρωμένου καί Ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγάλεω.

Τά τελευταία χρόνια ἐπέστρεψε στήν Κύπρο καί προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του στήν περιφέρεια τῆς Πάφου.

Ἐκοιμήθη στίς 17 Ἀπριλίου 2016. Εὐχόμαστε, ὁ καλλικέλαδος λειτουργός νά ἔχη ἐνταχθῆ στή χορωδία τῶν ἀγγέλων καί νά τραγουδᾷ ἀενάως τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ στήν ἐπουράνιο βασιλεία.

† Δημήτριος Δέδες
ἱεραποστολικός θεολόγος

Στίς 18 Ἀπριλίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ θεολόγος Δημήτριος Δέδες, θερμουργός δασκαλός, κατηχητής καί κήρυκας τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως.

Μέ τήν εὐλαβῆ σύζυγό του Ἀγγελική καί τήν ἀδελφή της Μαρία ἐργάστηκαν ἐπί πολλές δεκαετίες στόν ἱεραποστολικό Σύλλογο Χιλιμοδίου. Ὡργάνωνε συναξίες, γιορτές, ὁμιλίες, ἐξορμήσεις. Εὐχόμεθα νά ἀμειβεταί γιά τόν «κόπον τοῦ Εὐαγγελίου».

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Φορεῖς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Δέν μπορούμε νά δοῦμε τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Δέν μπορούμε νά ἐμβαθύνουμε στό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά δοῦμε τή Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ τρίτου Προσώπου, καί νά διακρίνουμε τήν ἀδιάκριτη σχέση καί ἔνωσί Του μέ τά ἄλλα δύο Πρόσωπα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος;

- Μποροῦμε ὁμως κάτι ἄλλο. Νά δοῦμε τίς ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά δοῦμε τή φωτιστική αὔξησι.

- Τί ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι; Πρόσωπα λιγιστοῦ φωτισμοῦ, χαμηλῆς μορφώσεως, περνωρισμένων δυνατοτήτων.

Πῶς ξαφνικά ἐγιναν φωτισμένοι;

Πῶς ἐγιναν δυνατοί τόσο πολύ, ὥστε καμμιά δύναμις τοῦ κόσμου νά μή μπορῆ ν' ἀντισταθῆ στό κήρυγμά τους;

Μέσα τους καταύγασε τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β' 4). Οἱ Ἀπόστολοι δέν χρησιμοποίησαν τό φτωχό δικό τους λόγο (τό φακό τους, ἄς ποῦμε), γιά νά προβάλλουν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Φωτίστηκαν ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Μέ αὐτό τό φωτισμό ἐγιναν «φωστήρες ἐν κόσμῳ» (Φιλιπ. β' 15).

Πῶς ἄλλωστε ἐξηγεῖται:

- ὅτι οἱ ἀγράμματοι ἐγιναν πάνσοφοι;
- ὅτι οἱ ἄλαλοι ἐγιναν πολύγλωσσοι;
- ὅτι οἱ ἀδύνατοι ἐγιναν ἰσχυροί;

Ὁ θαυμασμός εἶναι πολυεθνικός τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἄνθρωποι ἀπό διάφορες φυλές καί γλώσσες ἀκοῦνε καθένας στή δική του γλώσσα τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, πού κήρυτταν οἱ Ἀπόστολοι. Ἀποροῦντες ἐκφράζουν τό θαυμασμό τους: «Πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν;» (Πράξ. β' 8).

Στό Νυμφῶνα μέ χιλιάδες ἐμψυχες λαμπάδες ἀναμμένες

Μεγάλη Τρίτη. Ἡμέρα ἀφιερωμένη στίς φρόνιμες παρθένες, πού γρηγοροῦσες στό καθῆκον τους, εἰσήλθαν μέ τίς λαμπάδες τους ἀναμμένες στό Νυμφῶνα, στή χαρά τοῦ Κυρίου. Αὐτή τή μέρα διάλεξε ὁ Κύριος γιά νά καλέσει στή χαρά Του τή **Χαρά Βογιατζάκη**. Γυναίκα ἀφιερωμένη στό ἱερό της καθῆκον, μέ καθαρή ζωή καί μέ ἔργο καταπληκτικό σέ ποιότητα καί ἔκτασι, ἔφυγε σέ ἡλικία 104 ἐτῶν.

- Τήν ὑποδέχτηκαν δεκάδες χιλιάδες ἄνθρωποι, πού ὡς βρέφη αὐτή τά ὠδήγησε στή ζωή.

- Ὑπῆρξε **μαία** μέ ἀγάπη στό ἔργο της. Ὑπῆρξε πρωτοπόρος στήν προσπάθεια τῶν **προώρων** τοκετῶν. Ὑπῆρξε ἐργάτρια τῆς ζωῆς γιά 52 χρόνια στό μαιευτήριο «Μαρίκα Ἡλιάδη» («Ἐλενα»). Ὑπῆρξε **διευθύνουσα** τοῦ Ἰδρύματος ἀπό τό 1948 ἕως τό 1982.

- Ἐφυγε γιά τοὺς οὐρανοὺς ἡ Χαρίκλεια (Χαρά) Βογιατζάκη στίς 26 Ἀπριλίου, Μεγάλη Τρίτη, ὄχι μόνο πλήρης ἡμερῶν, ἀλλά κυρίως **πλήρης** «ἔργων ἀγαθῶν ὧν ἐποίει» (Πράξ. θ' 37).

- Μία μικρή παιδοῦλα, πού γεννήθηκε στόν Ψηλορείτη, στά Ἀνώγεια τῆς Κρήτης, μέ μόνο ἐφόδιο τήν εὐχή τῶν ἀπλῶν γονέων της, ἀναδείχθηκε σέ οὐσιαστικό **εὐεργέτη τοῦ Ἔθνους**.

- Εὐεργέτης! Σέ ἐποχή ἐθνικῆς αἱμορραγίας καί ἐθνοκτονίας (μέ τίς ἐκτρώσεις) ἡ Χαρά Βογιατζάκη ὑπῆρξε αἰμοδότης τῆς Ἑλλάδος. Ἐπί τῶν ἡμερῶν της δέν ἐπέτρεψε νά γίνῃ **ἐκτρωσις** στό Νοσοκομεῖο πού διηθῆνε.

- Εὐεργέτης! Σέ χρόνια δύσκολα, ὅπως ἦταν ἡ Κατοχή καί ὁ ἀνταρτοπόλεμος, ἐκείνη στάθηκε καί κοντά στό μαχό-

μενο στρατό, αλλά και κοντά στις **ἐπίτοκες** μητέρες, πού κινδύνευαν νά χάσουν τὰ παιδιά τους.

Ἐραγε, ἔστω και μετά θάνατον θά τιμηθῆ ἡ εὐγενής αὐτή ὑπαρξίς; Ὁ Δῆμος Παπάγου ἄς δώσῃ τό ὄνομά της σέ ἕνα δρόμο του. Ἡ Πολιτεία ἄς ὀργανώσῃ μιὰ ἡμερίδα νά τιμηθοῦν ἡρωίδες, σάν τῆ Χαρά Βογιατζάκη. Ἡ δέ Ἐκκλησία ἄς προβάλλῃ τό πρόσωπό της ὡς παράδειγμα σεβασμοῦ στή μητρότητα, στήν παιδοποιΐα, στό ἀγέννητο παιδί, στά βρέφη και στά παιδιά, πού ὄλο και λιγοστεύουν στόν τόπο μας.

(Τό Νοέμβριο τοῦ 2014 εἶχαμε δημοσιεύσει σχετικό σχόλιο. Μέρος του ἀναδημοσιεύουμε, ἀφοῦ μέ τήν κοίμησι τῆς Χαράς Βογιατζάκη ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη ἐπικαιρότητα).

Πότε θά ἀγιοποιηθοῦν οἱ μαῖες;

Ἔχετε ἀκούσει ποτέ τό ὄνομα **Φουά** και τό ὄνομα **Σεπφώρα**; Εἶναι δύο μαῖες τῶν Ἑβραίων, πού ξεγεννοῦσαν τὰ παιδιά τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κατά τήν αἰχμαλωσία τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Φαραῶ, πού ἤθελε νά ἀφανίσῃ δημογραφικά τοὺς Ἑβραίους, κάλεσε τίς δύο μαῖες (Ἐξόδ. α' 15-22) και τίς διέταξε:

—*Ὅταν σᾶς καλοῦν ἐτοιμόγεννες Ἑβραῖες, ἂν τό παιδί πού γεννιέται εἶναι ἀγόρι, θά τό πνίγετε...*

Ἄκουσαν οἱ δύο **μαῖες**, ἀλλά δέν ὑπάκουσαν στό βασιλικό νόμο. «Ἐφοβήθησαν τόν Θεόν και οὐκ ἐποίησαν καθὼς συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου». Και ζωογονοῦσαν και τὰ ἄρρενα βρέφη.

Τίς ἀπειλήσῃ ὁ Φαραῶ:

—*Γιατί δέν πειθαρχήσατε; Γιατί δέν σκοτώνετε τὰ ἄρρενα παιδιά;...*

Ὁ Θεός εὐλόγησε τίς δύο ὑπέροχες μαῖες. «Ἐὐ δέ ἐποίηε ὁ Θεός τὰς μαῖας, και ἐπλήθυνεν ὁ λαός».

• Ὁ λαός μας ὄχι μόνο δέν πληθύνεται, ἀλλ' ὄλο και **λιγοστεύει**.

Ποῖός φταίει; Φταίει και ὁ σύγχρονος Φαραῶ, τό ἑλληνικό κράτος, πού μέ νόμο δίνει τό δικαίωμα σέ μαιευτῆρες και

μαῖες νά σκοτώνουν ὅσα παιδιά θέλουν, ἀγόρια και κορίτσια, μέ τίς **ἐκτρώσεις**.

• Δέν ὑπάρχουν σύγχρονες μαῖες ν' ἀντισταθοῦν;

• Ὑπάρχουν και **γιατροὶ γυναικολόγοι**, πού δέν κάνουν και δέν συνιστοῦν ἐκτρώσεις. Ὑπάρχουν και μαῖες σάν τῆ Φουά και τῆ Σεπφώρα.

• Ἀξίζει νά γνωρίσῃ κανεῖς μιὰ τέτοια μαῖα. Εἶναι 102 ἐτῶν. Ἀποτελεῖ ζωντανή ἱστορία ἀγῶνων και θυσιῶν, γιά νά ζήσουν τὰ νεογνά. Ὄνομάζεται **Χαρίκλεια (Χαρά) Βογιατζάκη**, ἀπό τὰ Ἀνώγεια τῆς Κρήτης.

• Ἡ ἴδια παρέμεινε ἐκ πεποιθήσεως ἄγαμη, **ἀφιερωμένη**, ὅπως χαρακτηριστικά λέει, στό **καθῆκον**, γιά νά ζήσουν τὰ νεογνά, ἢ ἐλπίδα τοῦ τόπου μας.

• Ἦθελε δέ νά ἀφήσῃ τῆ σφραγίδα τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος και στίς μητέρες και στίς μαῖες. Γιά μέν τίς μητέρες ἔγραψε τό φυλλάδιο: «Γιά σένα, πού ἔγινες **μητέρα**». Γιά δέ τίς μαθήτριές της μαῖες, ὡς διευθύνουσα τῆς Σχολῆς τους, σημειώνει γιά τήν ἀποστολή τους:

«*Ἡ ἀποστολή τῆς μαίας εἶναι μεγάλη, ἱερή και ἐκτιμῆσιμη. Ἀρκεῖ νά ὑπευθυμίσουμε, ὅτι προτοῦ ὁ Δημιουργός ἐμπιστευθῆ τό νέο ἄνθρωπο, τό βρέφος, στοὺς*

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ και Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές και ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

φυσικούς αὐτοῦ προστάτας, τοὺς γονεῖς, τὸ ἐμπιστεύεται στὴ μαῖα. Αὐτὴ πρώτη ἔχει τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ νὰ τὸ ὑποδεχθῆ. Αὐτὴ θὰ δῆ τὰ πρῶτά του σκιρτήματα, τοὺς πρῶτους παλμούς τῆς νέας καρδιάς. Αὐτὴ θὰ τοῦ παράσχη τίς πρῶτες βοήθειες, τίς τόσο ἀπαραίτητες. Καὶ αὐτὴ πρώτη θὰ ἀναφωνήσῃ “Ἄρρεν” ἢ “Θῆλυ”.

Μέ τὰ χέρια τῆς, σάν πρῶτο λίκνο, σάν ἱερὴ φάτνη, πρὶν παντός ἄλλου, αὐτὴ πρώτη ἐναγκαλιζέται τὴ νέα ὑπαρξὴ καὶ ὑποδέχεται τὴ νέα ψυχὴ».

Βεβήλωσις τοῦ Ἐσταυρωμένου

Προκλητικοί, ὅπως πάντοτε, οἱ **ὀμοφυλόφιλοι**, οἱ διεστραμμένοι τύποι. Μέ κάθε τρόπο ἐπιζητοῦν καταξίωσι τῆς ἀνωμαλίας τους. Αὐτὴ τὴ φορὰ διοργανώνουν γιὰ τίς 24-25 Ἰουνίου **παρέλασι** στοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ λεγόμενο «gay pride».

Πρωτοπόρος στὴν παρέλασί τους ἐμφανίζεται ὁ... Ἐσταυρωμένος Ἀναμάρτητος Κύριος!!! Προπορεύεται κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς κρατώντας ἕνα Ἐσταυρωμένο, πού γράφει «Σταυρώθηκε καὶ γιὰ μᾶς».

- Καὶ βέβαια ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε γιὰ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Σταυρώθηκε γιὰ νὰ σώζωνται οἱ **ἁμαρτωλοί**, πού **θρηνοῦν**, ὄχι ὅσοι **χορεύουν** γιὰ τίς ἁμαρτίες τους. Σταυρώθηκε, γιὰ νὰ σώζονται ὅσοι κλαῖνε γιὰ τὸ ἁμαρτωλὸ πάθος, ὄχι ὅσοι καυχῶνται γιὰ τὴν ἀσέλγεια τους.

- Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄχι ἀπλῶς σύμβολο, ἀλλ’ εἶναι τὸ μέσο τῆς σωτηρίας. Δέν εἶναι **σημαία** τῶν «δημοσιῶς ἁμαρτανόντων»!

- Ἡ **προκλητικὴ βλασφημία** τῶν ἐκφύλων ξεπερνᾷ καὶ τὴ... σατανικὴ διάνοια! Τί εἶπε τὸ δαιμόνιο, ὅταν συνάντησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό; «Ἐα, τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; Οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. α’ 24). Δηλαδή; «Ἄφησέ με. Τί κοινὸ ὑπάρχει ἀνάμεσά μας; Τίποτε. Ἄλλωστε ξέρομε γιὰτί ἦλθες, γιὰ νὰ μᾶς ἐξαφανίσῃς. Ξέρω ποιὸς εἶσαι. Εἶσαι ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ».

Δέν θέλει ὁ Χριστὸς τὴ **δαιμονικὴ διαφήμισι**. Καμμιά σχέσι δέν ἔχει ὁ Χριστὸς μέ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ Διάβολο. Καμμιά σχέσι! Τὸ ἀναγνωρίζει ὁ Σατανᾶς. Ἐνῶ οἱ δαιμονικώτεροι τῶν δαιμόνων, οἱ δράστες τῆς ὀμοφυλοφιλικῆς ἀκολασίας, ἔχουν τὸ **βέβηλο θράσος** νὰ παρουσιάζονται καλυπτόμενοι καί... ἐπευλογοῦμενοι ἀπὸ τὸν... Ἐσταυρωμένο!

- Οἱ ἁμαρτωλοὶ σώζονται, ὅταν λένε: «**Μετανοοῦμε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**». Οἱ διεστραμμένοι λένε: «**Ἄμαρτάνομε... ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ**»! Ὁ Σωτῆρας τῶν ἁμαρτωλῶν, πού μετανοοῦν, παρουσιάζεται... προστάτης τῆς πρὸ βρώμικης ἀνωμαλίας!

- Φαντασθῆτε ἔξω ἀπὸ ἕνα **ἐπίσημο πορνεῖο** νὰ ὑπάρχῃ ἕνας Ἐσταυρωμένος, πού νὰ λέῃ: «**Περάστε! Ἐγὼ σᾶς εὐλογῶ τὴ σαρκικὴ ἀκολασία**»!

- Φαντασθῆτε σέ γυναικολογικὴ κλινικὴ, πού κύριο ἔργο ἔχει τίς ἐκτρώσεις, νὰ ἔχουν πάνω ἀπὸ τὸ... σφαγεῖο βρεφῶν ἕνα Ἐσταυρωμένο, πού νὰ λέῃ: «**Ἐγκληματία γιατρέ, εὐλογῶ τὸ ἐγκλημά σου**»!

Βεβαίως καὶ ἡ πόρνη καὶ ὁ φοινιάς χρειάζονται τὸν Ἐσταυρωμένο, ὄχι ὁμως γιὰ νὰ εὐλογῆ τὸ βρωμερὸ ἐγκληματικὸ ἔργο, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταφεύγουν σ’ Αὐτὸν μέ **εἰλικρινῆ μετάνοια**, συντριβὴ καὶ ἀπαλλαγὴ.

- Ἴσως νὰ τολμήσῃ νὰ πῆ κάποιος: —**Κακὸ εἶναι νὰ βλέπουν καὶ οἱ ὀμοφυλόφιλοι τὸν Ἐσταυρωμένο;**

Ὅποιος ἔχει **ἔχνη ντροπῆς** ρωτᾷει, ὅπως ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος: «**Πῶς ποιήσω τὸ πονηρὸν τοῦτο καὶ ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου;**». Καὶ μόνο πού μέ βλέπει ὁ Θεός, ντρέπομαι νὰ διαπράξω τὸ πονηρὸ.

Ὅποιος εἶναι **ἀναίσχυντος** καὶ ξετσιπωτος, ὀργιάζει καὶ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ στοὺς ἁγίους καὶ στίς εἰκόνας.

Ἄν πραγματοποιηθῆ τὸ γεγονός τῆς Θεσσαλονίκης, χωρὶς διαμαρτυρίες καὶ συνέπειες, δέν ἀπομένει παρὰ νὰ παραχωρήσομε σέ ἐκφύλους καὶ κάποιον... Ναό, νὰ ὀργιάζουν ὑπὸ τὴ σκέπη του!!!

Θέλει νά τόν ποῦμε, κ. Γορίλλα;

Γτὴν ἐκπομπή «Καλημέρα Ἑλλάδα» τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαδάκη ὁ ὑπουργὸς Παιδείας κ. Ν. Φίλης εἶπε στὶς 11.5.2016 μεταξύ ἄλλων: «Δέν μποροῦν νά μπαίνουν στὰ σχολεῖα ἱερωμένοι, πού θά ἀμφισβητοῦν χωρὶς ἀντίλογο τὴ θεωρία τοῦ **Δαρβίνου** γιὰ τὴν ἐξέλιξη. Ἐκεῖ **στηρίζεται** τὸ σχολεῖο. Δέν θά μπαίνει ἓνας ἱερωμένος νά λείει ἄλλα πράγματα».

• Τό πού στηρίζεται τὸ σχολεῖο καὶ γενικά ἡ Παιδεία στὴν Ἑλλάδα τὸ καθορίζει τὸ **Ἑλληνικό Σύνταγμα** (ἄρθρο 16, παράγρ. 2), καὶ δέν τὸ καθορίζει μία ἀθεϊστική «πίστις» σέ μιά ξεπερασμένη ἐπιστημονικά «θεωρία», ἐπειδὴ συμβαίνει νά τὴν πιστεῦν ὁ κ. Φίλης.

• Ἀντιγράφουμε τὸ τί λείει τὸ Σύνταγμα: «**Ἡ Παιδεία ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθική, πνευματική, ἐπαγγελματική καὶ φυσική ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης, καὶ τὴ διάπλασή τους σέ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες**».

• Ἐρωτᾶται: Μπορεῖ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας νά ἀγνοῇ παντελῶς τὸ σκοπὸ τῆς Παιδείας, ὅπως καθορίζεται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος; Καὶ μέ τόν λεγόμενο «πολιτικό ὄρκο» ὑποσχέθηκε, ὅτι θά τηρῇ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ὑπεράνω, λοιπόν, τοῦ Συντάγματος εἶναι μία «γνώμη» τοῦ ὑπουργοῦ, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία ἡ Παιδεία «**στηρίζεται στὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου**»;

• Ὁ κ. Φίλης μπορεῖ νά κρατήσῃ τὴν τιμητικὴ γι' αὐτόν **καταγωγή** του ἀπὸ τόν... πύθηκο, ἀλλ' ὀφείλει νά παραδώσῃ τὴ θέσι τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας. Δέν ἔχει τὸ δικαίωμα **νά ὑποβιβάζῃ** τὴν Παιδεία στὸ ἐπίπεδο ἑνός... ζώου, τὸ ὁποῖο φυσικά οὔτε ἐλευθερία οὔτε συνείδησι διαθέτει.

• Ἄν ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τόν πύθηκο, σύμφωνα μέ τὴν ἐξελικτικὴ θεωρία, τότε πού βρῆκε τὴ δυνατότητα τῆς «**πνευματικῆς ἀγωγῆς**», πού ὀρίζει τὸ Σύνταγμα ὡς σκοπὸ τῆς Παιδείας; Ἐξελλίσσεται κάτι πού ὑπάρχει, ἔστω καὶ **ἐν σπέρματι**. Ἔχουμε, λοιπόν, στὸν πύθηκο

(γορίλλα κ.λπ.) τὸ παραμικρὸ δείγμα πνευματικῆς δυνατότητας; **Πῶς ἐξελίχθηκε κάτι, πού δέν ὑπάρχει κἄν;**

• Ἄν ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τόν πύθηκο (οὐρακοτάγκο κ.λπ.), σύμφωνα μέ τόν κ. Φίλη, τότε πού βρέθηκε στὸν ἄνθρωπο ἡ **συνείδησις** καὶ ἡ **ἐλευθερία**, γιὰ τὴν ὁποία μιλάει τὸ Σύνταγμα; Ἐρωτᾶται: Στὴ βιολογικὴ παρουσία τῶν ζώων, ὅπως ὁ πύθηκος, ἔχουμε δείγμα ξεπεράσματος τῶν **ἐνστικτών**, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε ἀποτελοῦν καὶ τὸ μονόδρομό τους; Ἔχει συνείδησι ὁ πύθηκος; Ἔχει ἐλευθερία; Ἔχει ὑπευθυνότητα; Μποροῦμε νά καταδικάσουμε ἓνα πύθηκο, γιατί εἶναι... ἀνεπίδεκτος μαθήσεως ἢ γιατί προέβη σέ παραβατικὲς ἐνέργειες;

• Ἄν ὁ κ. Φίλης δέν ἦταν ἓνας ἀπλὸς ἀριστερὸς δημοσιογράφος καὶ εἶχε στοιχειώδεις ἐπιστημονικὲς γνώσεις, θά ἤξερε, ὅτι τρεῖς πραγματικότητες ἔχουν ἀναγκάσει τὴν ἀληθινὴ ἐπιστήμη νά ἀπορρίπτῃ τὴ **θεωρία τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν**.

• Ἡ μία πραγματικότητα: Γιατί, ἂν ποτέ λειτούργησε, **σταμάτησε** ἡ ἐξέλιξις πύθηκων σέ ἄνθρώπους; Γιατί σήμερα νά μὴν ἔχουμε ἓνα πύθηκο στὸ τελευταῖο στάδιο **ἀνθρωποποιήσεώς** του;

• Ἡ ἄλλη πραγματικότητα: Ὁ ἀπέραντος **πνευματικὸς κόσμος**, πού ἐνυπάρχει στὸν ἄνθρωπο, πῶς ἐμφανίστηκε; Ἀπὸ ἀνύπαρκτη πνευματικὴ δυνατότητα, πού χαρακτηρίζει τόν πύθηκο, πῶς ἐξελίχθηκε ὁ πλούσιος καὶ πολυποικίλος πνευματικὸς κόσμος τῶν ἀνθρώπων;

• Ἡ τρίτη πραγματικότητα: Ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου δέν λύνει τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπλῶς τὸ **μεταθέτει**.

Σέ ἓνα σχόλιο βέβαια δέν ἐξαντλεῖται τὸ θέμα μέ τὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου, στὴν ὁποία «πιστεῦν» ὁ κ. Φίλης. Σάν νά λέη: «**Πιστεῦν ὄχι σέ ἓνα Θεό, ἀλλὰ σέ ἓνα πύθηκο, πού μέ... δημιουργήσε!**»

Ἄς καμαρώνῃ ὁ κ. Φίλης ὡς πρόγονο του κάποιον **γορίλλα!** Ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι εἴμαστε **παιδιά τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ Θεοῦ**.

16άρηδες εξαρτημένοι!

Είναι αλήθεια, ότι η **έλευθερία** και δοτή είναι και προοδευούσα. Είναι σάν τή γλώσσα. Δοτή ή δυνατότητα στον άνθρωπο νά μιλάη, αλλά τό βρέφος δέν μιλάει. Μιλάει έν δυνάμει, όχι έν ενεργεία. Έχει τή δυνατότητα νά μιλήση και μέ τήν πάροδο του χρόνου θά μιλήση.

• Έτσι συμβαίνει και μέ τήν **έλευθερία** και τή **λογική**. Δοτές, άλλ' όχι ώριμες. Σιγά-σιγά ώριμάζει ή έλευθερία.

Νά γιατί έγκληματούν κατά τής νέας γενιάς όσοι διακηρύττουν έν λευκώ και άνευ οιασδήποτε χειραγωγίας: «*Αφήστε τά παιδιά έλεύθερα!*»!

• Έχουν δικαίωμα τά παιδιά, μά ή πρόωρη και κακή χρήση τής έλευθερίας τά παραμορφώνουν σέ **άνελεύθερα** όντα. Η δημιουργική και πρόωρη προσφορά τής έλευθερίας οδηγεί στό αντίθετο άποτέλεσμα, στην εξάρτησι.

Έτσι, έν όνόματι μιās τάχα έλευθερίας, σύμφωνα μέ έπίσημα στατιστικά:

• 39% των μαθητών τής Α' Λυκείου έχουν εξαρτηθή από τό **τουγάρο**.

• Τό 66% των 16άρηδων κάνουν κατανάλωσι **άλκοόλ**.

• Ένας στους τέσσερις έφήβους θεωρούν, ότι εύκολα μπορούν νά προμηθευθούν **κάνναβη**.

• Τό 68% των 16άρηδων είναι εξαρτημένοι, «κολλημένοι» στό **Διαδίκτυο**.

• Τό 24% είναι online επί τουλάχιστον τέσσερις ώρες καθημερινά.

Ηθικούς άτυουργούς, πού δολοφονούν τήν έλευθερία των παιδιών και των έφήβων θεωρούμε όλους εκείνους τους «μεγαλύτερους» στην ήλικία (συνήθως συγγενείς), πού ένδίδουν στην άπαίτησι του παιδιού και του άγοράζου **κινητό** μέ δυνατότητα προσβάσεως στό διαδίκτυο.

Μιά **ήλεκτρονική βόμβα** στην τσέπη του παιδού, πού σκοτώνει τήν έλευθερία!

Όσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 ευρώ έτησίως

Θά διευκολυνθή ή έκδοσις του περιοδικού μας, άν οι φίλοι άναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος **2016**.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στη διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Κατασκήνωση 2016 Άγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Άγόρια Δημοτικού

28 Ιουνίου - 7 Ιουλίου

Άγόρια Γυμνασίου-Λυκείου

8-21 Ιουλίου

Κορίτσια

22 Ιουλίου - 4 Αυγούστου

Πληροφορίες στά τηλέφωνα:

2103212713, 2109765440